

Sila v kordech rodu Wellnsburgů

5. díl

KAPITÁNŮV DÁREK

ERIKA P. HAMLET

LÉČKA PIRÁTŮ BYLA ÚSPĚŠNÁ,
WELNSBURGOVÉ A JEJICH SPOJENCI HLEDAJÍ PLÁN

POKUŠENÍ

„Příroda je zde pořád tak nádherná jako předtím,“ libovala si Elizabeth, která se rozhlížela kolem a uznale pokyvovala hlavou. „Nevím proč, ale pokaždé když si mohu vyjet na koni, je to pro mne jako odměna a nikdy se to nestalo všedností!“ poznamenala, poplácala černého plnokrevníka po šíjí, klusající na koni vedle své nejlepší kamarádky Patricie, která obdivovala a kochala se okolní přírodu stejně tak jako ona, ale rovněž vše o čem se tam mluvilo pozorně vnímala.

„Není se čemu divit, láska ke koňům koluje ve vaší krvi. Tvoje matka Katarine miluje koně a jízdu na nich si rovněž vychutnává, tvůj otec Martrek nesměl nikdy chybět u žádného nově narozeného hříběte a když se podíváš dozadu na svého bratra tak ten má snad radši koně než mne! I teď ho šetří, jenom aby se neunavil cvalem“ Pousmála se a pokrčila rameny.

„Ach, to není pravda Patricie, to trošičku přeháníš! Febien tě má stejně tak rád jako tomu bylo již tehdy, když ses o něj začala starat v době jeho zranění. Koně mu nesmíš nikdy vyčítat, protože narazíš, víš sama dobře, že s nimi vyrůstal a hrabě Henry Balaret ho vedl k lásce k nim, ale to snad ani nemusel, protože jak jsi sama poznala, koluje nám to v krvi. Víš co?“ Otočila se na Patricii, „pojďme se jim oběma na chvíli ztratit!“ navrhla a lehce bodla koně do slabin. Její kamarádku nemusela k ničemu dvakrát pobízet a měla ji záhy za svými zády. Obě uhnuly z cesty a hnaly si to k té samé řece, kde se před lety topila Patricie a Elizabeth jí zachraňovala. Seskočily z koní a posadily se na prostornou skálu.

„Je tady moc hezky! No vlastně vždycky bylo!“ prohodila Elizabeth, „nicméně jsem ráda, že panství tvého strýce hraběte Balareta bylo ponecháno jeho dceři Henrietě a on nedávno dokončil pěkně sídlo kousek od hrabství Wellnsburgů.“

„Myslím si, že mu to Febien ani nemusel navrhnout, časem by tak stejně udělal, protože bez svých vnuků nemůže žít,“ dodala Patricie a nesnažila se vyrušovat Elizabeth, která byla zahleděna do řeky, ve které se s farskými kluky učila plavat, nebo kousek od ní pomáhala Francesce bělit prádlo. Všechno se jí to vynořovalo před očima, jakoby to bylo včera.

„Uplynuly pouze tři roky,“ pokračovala Patricie, „co jsme se vrátily z cest a všechno se náramně změnilo!“ uznanlivě pokyvovala hlavou, přesto však i teď mohla cítit to šubání celým tělem, když s ní Elizabeth lomcovala a snažila se jí vysvobodit zaklíněnou nohu.

„Změnilo se to k lepšímu a to je dobře! Právě jsem na některé věci myslela a přišlo mi to jakoby se to stalo včera“ dodala Elizabeth a podívala se na Patricii, která se musela zasmát,

protože tyhle místa přenesly i jí o několik let dozadu a jí to přišlo jakoby se to stalo minulý týden.

„Hosté se sjíždí na Wellnsburskou pevnost, jak jí jednou pojmenovala moje teta Hedvika“ vztyčila prst nahoru, aby tomu dodala patřičný důraz, „no a až tam budou všichni, budeš mít svatbu Patricie, tak si už prosím nevymýšlej, že tě Febien nemá rád!“

„Chtěla jsi říct, že budeme mít svatby. Nebo jsi si snad něco rozmyslela a chceš nechat Federikovi vykrváct srdce?“ nevěřicně kroutila hlavou Patricie, která chytla Elizabeth za rameno a podívala se jí zpříma do očí.

„Ach ovšem, svatby! Já to řekla proto, abych zdůraznila tu tvou! Ne, nic jsem si nerozmyslela, jsem hodně šťastná, Federika poznám od dětství a vřele ho miluji, tak není důvod na tom něco měnit. Je milý, pozorný a udělá vše co mi na očích vidí. Jak vidíš oba přijeli sem, abychom společně požádali otce Vincenta o jeho laskavost. Pokud to bude možné, byla bych ráda, aby to byl právě on kdo nás oddá, tak jak oddal před lety i mé rodiče.“ Poté bylo ticho, které přerušila Patricie, „tak nějak se mi stýská po tom všem dobrodružství co jsme spolu zažily a já jenom doufám, že svatbou se nic nepohríbí.“ Elizabeth se na ní podívala s rozzářenými očima a pokývala hlavou, „ani nevíš jak se mi také za vším stýská a já jenom doufám, že Febien s Federikam mají stejné pocity! Jsem ráda, že přijede i matčina kamarádka Eveline o které jsem hodně slyšela, také naše ctihodné sestry s panem Lukase a Darenem...a..a .. přijde mi to všechno tak, jakoby každý z nich patřil do rodiny! Těším se, že mi svým příchodem oživí vzpomínky!“ Rozplývala se, protože své přítelkyně opravdu postrádala.

„Je pěkné vzpomínat a uchovávat si vzpomínky s tím musím souhlasit, ale já myslela zda se nám ještě podaří něco dobrodružného spolu zažít a mezi to dobrodružství už vůbec nemůžu počítat výchovu dětí nebo slavení společných svátků a narozenin což je nepochybně hezké, ale ty přeci víš jak to myslím Elizabeth, nebo snad ně?“

„Ano vím jak to myslíš a také to mohu na tebe poznat, jak tě vše změnilo Patricie. Už se nedíváš na své nacukrované šaty, aby se nedejbůh nepomačkaly, nebo zda jsou dokonale vyžehlené, ale jakýkoliv závan šimrající dobrodružství u tvého nosu je ti milejší než byly uznanlivé proslovy pana Marethyho, které spíše zapadnou do unavené a rozhýčkané aristokratické smetánky, která kolem vládne.“

„Ano, máš dobrý postřeh Elizabeth, přesně tak jsem to myslela.“ Podívala se na příchozí muže co je vytrhli z rozhovoru.

„Ach, tak tady jste se chtěly před námi schovat, do prožitých vzpomínek a míst co pro vás tak moc znamenají!“ volal na ně Febien z koně, když už oba byli při dívkách.

„Mněli bychom se vrátit, protože ráno odjíždíme na farnost otce Vincenta a poté zpět na hrabství Wellnsburgových, kde se vás nemohou dočkat vaše švadleny!“ prohodil Federik a usmál se na ně. „Jsi si tak jistý, že jsou to švadleny a že to nejsi ty bratře, který se nemůže dočkat až bude moje sestra pod čepcem?“ škádlil ho Febien. Elizabeth se na něj podívala a jenom pokroutila nevěřičně hlavou nad tím, že ho pořád drží to šprýmování.

„Myslím si, že je zde čtveřice mladých lidí, kteří ví naprosto přesně proč se tak rozhodli. Není v tom nic jiného nežli čistá láska, která nás utvrdila v tom, že jsme udělali to správné rozhodnutí“ uzavřela veškeré to polemizování Elizabeth.

„Měli bychom odvést koně k řece a nechat je napít,“ navrhl Febien a Federik s ním souhlasil.

„Je moc hezké, že je tak starostlivý!“ Prohodila Patricie, která se za nimi dívala.

„Ano, to je! On byl už jako dítě velice starostlivý a proto není pro lidi těžké si ho zamilovat.“ Elizabeth vstala a šla ke svému koni u kterého čekal Federik, aby jí pomohl do sedla, přičemž k ní udělal hlubokou úklonu a poté se nezapomněl podíval na Febiena, ke kterému protáhnul obličej, aby ho poškádlil humorem sobě vlastním.

Bylo už pozdě navečer, když se všichni vrátily domů z hrabství Balaretových a těšili se, že si pořádně odpočinou. Vlahé letní dny byly dlouhé a tak se toho dalo hodně stihnout. Přípravy na dvě svatby byly v plném proudu a každý mněl zaměstnanou svou mysl přemýšlením, jen aby se nedej Bůh na něco nezapomnělo.

„Hned jakmile se převlíknu stavím se u tebe a můžeme jít společně do jídelny,“ navrhovala Patrice Elizabeth, když spolu kráčely panskou chodbou do svých pokojů obtěžkané cestovními vaky, které si chtěly odnést samy a po cestě si nerušeně popovídat. Elizabeth se při její nabídce zastavila, podívala se na ní, položila jedno zavazadlo na zem a nonšalantně s gestem své ruky poznamenala: „Ale neopozdi se!“ čímž připomněla Patricii vlastní slova z doby, kdy tato panovačná dívka hledala sama sebe a její zpupnost u ní pořád hrála prim. Aby Elizabeth vyjádřila, že všechno myslela v humorném tonu hned se tomu začala srdečně smát a k tomu smíchu se přidala i Patricie, která jí objala a už utíkala dál, protože její pokoj byl skoro na druhé straně panství. Elizabeth vešla do svého pokoje, položila své věci na sofa a nevolala nikoho ze služebnictva, protože chtěla být chvíli sama. Přišla k prostrannému psacímu stolu, usedla si do židle, rozhlížela se kolem sebe a začala o něčem přemýšlet. Po chvíli se nahnula na prvou stranu a rukou otevřela poslední šuplík, ze kterého vyndala

srolovaný pergamen. Rozvinula ho a obě strany zatížila těžítkem, aby se nesrolovaly opět k sobě. Teď už stála u stolu a dívala se na dárek kapitána Geweryho – na mapu Želvích ostrovů. Opět se posadila do masivní židle, která byla součástí stolu a začala o něčem přemýšlet přičemž její zrak spočinul na okně. Ani si nevšimla, že jí někdo ťukal na dveře až když se vedle ní objevila její kamarádka si uvědomila jak musela být hluboce pohroužená do svých myšlenek. Patricie nic neříkala, jenom se také nahnula nad stůl a byla zvědavá co tak hodně upoutalo Elizabethinu pozornost na této mapě, když jí ani neodpověděla na její zaklepání.

„To je mapa želvích ostrovů!“ zajásala plavovlasá dívka a obě se najednou podívaly ke dveřím, protože se někdo dožadoval vstupu.

„Vstupte!“ odpověděla Elizabeth a obě dívky si poté stouply tak aby svou postavou zastínily psací stůl a alespoň z části to co tam na něm bylo. Dovnitř vešla Katarine a její dcera Elizabeth k ní udělala několik kroků, aby se s ní uvítala. Když uviděla, že jsou tam obě dívky jenom stručně poznamenala: „Neopozdíte se k večeři!“ nedalo jí to a popošla blíže ke stolu, který se Patricie pořád snažila schovávat za svými zády a podívala se co na něm leží.

„To je mapa želvích ostrovů, pokud se nepletu! Takovou mi ukazoval i můj otec,“ řekla Katarine a čekala vysvětlení se kterým hned přispěchala Patricie.

„To máte naprostou pravdu. Ty mapy jsou tři a dostaly jsme je jako dárek od kapitána Geweryno.“

„Ach táák,“ oddechla si Katarine, „no já jenom doufám, že nepomýšlíte na...“

„My? Nééé! Kdepak!“ zaznělo sborově z úst obou dívek.

„Tak dobrá uvidíme se u večeře.“ Katarine odešla a po chvílce, kdy vstupovala do svého pokoje začala pištět samou radostí, když před sebou uviděla sedět na pohovce usměvavou Eveline i s Martinem, ke se rozběhla a začala je oba srdečně objímat.

„Kde máte moji tetu Hedviku? Neříkejte mi, že ve svých 60-ti letech je příliš stará na cestování! Ta nás se svým šarmem a dobrým zdravím může strčit všechny do kapsy Tak kde je? U svého bratra hraběte Richarda a mého otce?“ celá netrpělivá vyzvídala a držela Eveline za obě ruce.

„Hedvika samozřejmě není ještě tak stará na cestování, ale nepřijela s námi, protože říkala, že musí ještě něco zařídit a pak Adrien je pořád ještě na své plavbě. Čas rychle utíká a tak náš synek si již nehraje s Hedvičinými loděmi a panáčky, ale staví ty opravdové a pak je musí přivést ke svým zákazníkům. Proto prosím omluvte Hedviku, ale ona chtěla počkat na svého uličníka Adriena,“ vysvětlovala upravená Eveline, kterou ten post guvernanky sice změnil

co do ošacení, ale v očích měla pořád ty dva neposedné čertíky, které by se nemusely dlouho přemlouvat, aby se udělala nějaká lumpárna. K tomu všemu přidala ještě nevinné pokrčení rameny, aby vše dostatečně vyjádřila. „Tady ti tvoje teta Hedvika posílá balík a dopis, ve kterém snad všechno dostatečně vysvětluje.“

„Děkuji! To je od ní milé,“ Katarine se podívala na hodiny a rychle poznamenala, „teď vás rychle doprovodím do vašeho pokoje a přesně v šest se spolu uvidíme u večeře. Ty další dny budeš mým zajatcem, protože mi toho budeš muset hodně povyprávět!“ hrozila prstem na Eveline.

„No já si myslím, že to bude vzájemné,“ poznamenal Martin, pokyvoval hlavou a otvíral dveře.

Hrabě Richard, který vévodil slavnostní večeři všem těm, kteří se na panství již sešli se cítil nadmíru šťasten a ten samý výraz štěstí se dal číst i s Melaninho obličejem, protože zde měla svou dceru, Martreka a navíc k tomu i dvě roztomilé štěbetavé dvojčata s milou společností. Jen tak v duchu sama pro sebe počítala hosty, kolik jich již sedělo dnešního večera u stolu a na kolik se ještě čeká. Mile se na všechny strany usmívala a cítila, že jí vedle Katarine a jejího muže, kterého si vždy upřímně přála vidět vedle své dcery vlastně u stolu nic nechybí. Byla vděčná své švagrové Hedvice, která jim k tomu štěstí dopomohla. Viděla je oba jak si i po letech rozumí a mnohdy tvrdé zkoušky života, kterými museli spolu procházet je ve svém vztahu zocelili. Šťastně se smějí svým šprýmům a mají se rádi, občas dostala od Katarine pohlázení po zádech, když jí něco důvěrného u stolu svěřovala a ona se jako matka cítila v sedmém nebi. Občas její dcera podvědomě vycítila, že se na ně matka dívá a usmívá, otočila k ní hlavu společně s Martrekem a oba jí její úsměv opětovali. Všichni se u stolu dobře bavili a to byl projev toho, že jsou spokojeni. Po Katarině pravé straně seděla Eveline s Martinem a hned na druhé straně přímo proti nim seděla mladá čtveřice, kterou čekal ten slavný den, kvůli kterému se sem začali scházet hosté. Katarine se malinko předklonila, podívala se na levou a pravou stranu stolu a pak také na hosty z protější strany a uznala, že teď je ten správný okamžik, kdy by mohla přečíst Hedvičin dopis. Vstala, uchopila do rukou desertní lžičku, kterou decentně zacinkala na sklenici, aby si tím vynutila pozornost všech přítomných hostů.

„Vím, že uvítacích přípitků bylo již několik a proto bych chtěla začít ze zcela jiného soudku,“ začala a podívala se zda jí všichni naslouchají. „Mám pro vás jedno překvapení, které pro nás připravila moje teta Hedvika,“ podívala se na svého otce, kterého to začalo zajímat. „Drahý

otče, tvoje sestra zde píše, že po celá dlouhá léta ukryvala přede všemi jedno tajemství!“ hrabě Richard položil na stůl sklenici, ze které se chystal napít a zabodnul zrak na svou dceru. „Teta Hedvika nepovažovala za důležité nám říct, že má dceru, co se jí nakonec podobá, protože si vždy dělala co se jí zachtělo!“ podívala se kolem sebe na udivené obličejy, které nic nechápali a otce, který polknul naprázdno. Eveline, která z Hedvikou žila, byla také udivená, protože ani ona o ničem nevěděla a tak se nevěřičně dívala na svou kamarádku Katarine.

„Zde nám teta posílá vysvětlení,“ pokračovala Katarine a zamávala rukou ve které držela dopis, „tvoje sestra Hedvika před léty potají adoptovala za svou dceru zde Eveline.“ V jídelně měli teď hosté otevřená ústa údivem, ale tím šťastným, který se dalo z jejích obličejů vyčíst.

„Mně, že adoptovala?“ nesměle se postavila Eveline a kroutila nevěřičně hlavou.

„Ano Hedvika tě adoptovala a měla to připravené ti to říct vždy ve chvíli, kdyby si se náhodou rozhodla odejít s jejího panství, tak ti tím chtěla říct, že nemůžeš odejít protože již bys opouštěla vlastní dům!“ Po těchto slovech začal hrabě Richard tleskat, povstal a uchopil číši vína se slovy: „Tohle zasluhuje pořádný přípitek bez ohledu na to, že jich již zde bylo několik, protože je to jedno z těch správných rozhodnutí se kterým mohu se svou sestrou souhlasit bez jakéhokoliv hašteření!“ Všichni poté povstali a následovali ho, jenom omráčená Eveline s Martinem tam nehybně stáli, jakoby jejich tělem prolítnul blesk z čistého nebe a přitloukl je k podlaze.“

„No tááák mluvíme a připíjíme tady na tebe, sestřenko!“ Katarine jí vtlačila číši vína do rukou a lehce jí poplácala po zádech. Eveline se ale dlouho nemohla probrat z toho co slyšela. Mile se usmívala a otáčela na každého a bylo vidět jak je šťastná, snažila se všechno to rozčarování vstřebat, ale šlo to pomalu. Když si hosté usedli Katarine pokračovala:

„Hedvika se omlouvá, že tak nemohla udělat i s Martinem, protože by to pak vypadalo, že si její dcera vzala za chotě svého bratra,“ mluvila a tyto její slova vyvolali smích u všech co tam v jídelně byli. Poté zvedla ruku a uklidnila bujarou společnost. „To ale není všechno co tady tvoje máma Hedvika píše,“ teď se Katarine naklonila k Eveline a povídala ke své kamarádce, „víš ten balík, který mi poslala teta je vlastně pro tebe a Hedvika věří, že se ti náš rodový erb bude líbit a že si ho právem zasloužíš. Teď se na stole ozvalo klepání lžic, kterým se provolávalo povzbuzení pro novou členku rodu Wellnsburgů a Katarine se tomu musela smát, protože svým čtením připravovala Eveline jedno překvapení za druhým, ale i horké chvíle. „Vedle jízdy na koni,“ pokračovala, „ke které ti posílá ten jezdecký oblek s erbem rodu si přeje, aby ses naučila také šermovat!“ Z protější strany pro Eveline hned

přišla pomoc od Federika s Febienem, kteří vykřikli: „My ti se vším pomůžeme a tentokráte to bude zaručeně bez rozbitých obrázků!“ všichni se tomu začaly srdečně smát.

„Děkuji za nabízenou pomoc, ale pevně věřím, že to s Katarine spolu zvládneme a že mne neprobodne hned v začátcích, kdy se mi nebude dařit,“ mluvila teď dívka, která před léty těžce pracovala v jejich kuchyni, nicméně si vedle práce našla cestu ke Katarininu srdci a to hlavně svými skutky jako její dětská kamarádka, která neměla nejmenší tušení o tom co jí nadělil osud do vínku. Teď tam před všemi stála žena vytříbeného vkusu a galantním chováním, která nikdy nezapomněla na to komu může vděčit za svoje štěstí.

„Rozhodně nám musí teta Eveline povykládat o tom jaké lumpárny natropila s mou mámou,“ prohodila Elizabeth a podívala se na Patricii, která s ní očividně souhlasila.

Téhož večera, kdy se pomalu každý odebral do svých komnat ze spoustou zážitků, aby se připravil ke spaní dostalo hrabství další milou návštěvu a to v podobě princezny Fahiram a jejího muže Ettiena kteří jim přivezli mimo drahých dárků také ukázat i svého syna Damiana, kterému bylo dva roky a tři měsíce. Jejich honosná loď kotvila v přístavu jak se zmínila princezna, která věřila, že jí tam nechá nečinně stát dalších pár měsíců, protože se těšila na všechno co jí může Elizabeth s Patricii ve své zemi ukázat. Bylo už hodně pozdě a tak si slíbili, že budou v povídání pokračovat hned druhého dne.

Fahiram byla nadšena hrabstvím když si ho procházela za doprovodu paní Melanie a svých přátel, aby se s ním seznámila a našla vše co potřebuje. Moc se jí líbilo v šermířském sálu. Rezherad již dlouho nebyla její otrokyní, ale její společníci a pro svého syna Damana si princezna přivezla chůvu.

Jak bylo vidět dámská část se po prohlídce uvelebila ve společenské místnosti a pochutnávala si na dobré čokoládě, zatímco muži obdivovali stáje hraběte Wellnsburga a poté museli vyzkoušet i několik koní. Ještě pořád se čekalo na příchod ctihodných sester, pana Radefela, pana Lukase a Darena.

„Je to jiný svět ten ve kterém žije princezna“ poznamenala Katarine, když mluvila se svou dcerou v jejím pokoji.

„S tím mohu naprosto souhlasit, jedno co bude asi pro všechny světy společné jsou poctivý a nepoctivý lidé a o tom víš matko přeci své! Když jsem byla dítětem věřila jsem na skřítky a duchy, když o nich povídala Francesca, ale to co jsem zažila v princeznině zemi mě utvrdilo

v tom, že něco opravdu existuje, nějaké síly, které tě mohou uhranout, strhnout do záhuby, nebo ti také i pomoci.“ Co si o tom myslíš ty?“ vyzvídala Elizabeth.

„Já jsem vždycky věřila na duchy o tom není pochyb a jednoho jsem měla možnost vidět zrovna v tu noc, kdy jsem odsud z hrabství prchala. No a pak jak si chceš vysvětlit světélkující obraz, který nám pomohl dostat se z bažin? Určitě to bylo někým sesláno, někým kdo nás měl rád a proto se modli k Bohu, aby ty zlé síly od tebe držel stranou,“ Katarine se podívala na hodiny a vykřikla: „Svaté varhany! Už musím běžet, nebo mě Eveline v šermířském sálu probodne již na první lekci šermu, za to že jdu pozdě!“ jak to dořekla pelášila pryč a nechala svou dceru samotnou. Elizabeth opět otevřela poslední šuplík psacího stolu a prohlížela si mapu. „Jak to jen udělat, abychom dostali od Hraběte Wellnsburgů, mého dědy, jemuž patří dvě lodě svolení plavit se po moři! Když mu to řekneme, nebude chtít o tom ani slyšet. Když mu znenadání zmizíme z očí i s lodí, půjde nás hledat, na to mohu vsadit svou hlavu! Tady musí pomoci i Patricie se svými nápady a nebo bych měla použít trošku své ženské mazanosti, jak to uměla moje matka?“ pohodila hlavou ze strany na stranu, jakoby o tom zvažovala a pak se podívala na své šaty. Šermířský sál? Proč tam také nezajít? A proč....?“

„Tak jak vááám to jde??“ zeptali se čtyři nakukující hlavy přes dveře do sálu, kde Katarine proháněla Eveline. Usmívali se a tiše vešli dovnitř, plně ustrojeni šermovat, přičemž uctívaně pokyvovali hlavami.

„Myslím si, že podívaná na ně bude daleko lepší zábava,“ prohlásila Eveline, pohodila hlavou směrem k přichozím a žalostně zakvílela: „Já se to asi nikdy nenaučím!“ a pak se ještě s vážností zeptala: „Myslíte si, že by to bylo hodně složité trochu poupravit rodinný erb?“

„Co tím myslíš trochu poupravit?“ zeptala se jí Katarine a i ostatní nastražili uši.

„No myslěla jsem, kdyby se mohly ty kordy odstranit a dal se tam třeba bochník chleba, hned by to bylo pro mne mnohem jednodušší! Ten umím upéct a to zcela bezchybně!“ pronesla svůj návrh, odložila svou zbraň a usedla si do polstrovaného křesla, kterých tam bylo i s malými stolky hned několik. Záhy po svém upřímném projevu uslyšela nefalšovaný smích s Febienovou poznámkou, který vyzýval ke střehu Federika: „Braň se bochníku!“ Až po těchto slovech si Eveline uvědomila co vlastně požadovala a musela se tomu také s chutí hihňat. Katarine se k ní posadila celá uřícena a dívala se na čtveřici zdatných šermířů, na kterých mohlo oko s vděčností spočinout a polaskat se při pohledu na tak dokonalou techniku

výpadů, obrany, zásahů, úskoků a se vším tím co do toho vložili navíc a to bylo kouzlo osobitého šarmu a jedinečného zápalu.

„To se jim to předvádí, když měli toho nejlepšího mistra!“ utrousila Eveline a rukou předvedla pár šermířských tahů před sebou jen tak do vzduchoprázdna.

„Děkuji za uznání!“ odpověděla Katarine, která se k ní malinko uklonila, protože věděla, že zásluhu na tom, že všichni umí dokonale ovládat šerm včetně Patricie bylo nepochybně její zásluhou a všech těch lekcí kterým je naučila techniku šermování, kterou pak předávaly dál.

„No a ty zde pořád nefňukej!“ prohodila Katarine. „Naučila si se péct chleba, hře na klavír, strašit, tak zvládneš i tuhle techniku!“ ubezpečovala jí Katarine a pozorně se dívala na Elizabeth jak šermuje s Patricií.

„Nekryla sis pravou stranu!“ křičela na svou dceru, „no a teď to tady máááš, vidíš!“ Patricie jí úplně odzbrojila a vyrazila své soupeřce z rukou kord, ale záhy toho litovala protože Febien a Federik přestali bojovat a přispěchali Elizabeth na pomoc.

„No táák, nic si z toho nedělej! Ona se neumí chovat, že?“ utěšovali jí oba dva kavalíři a protáhly k Patricii své škodolibé obličejce. Utěšovali Katarine, objali jí a hladili jí po ramenou, zatímco Patricie zůstala stát a dívat se na ně jako opařená mimo zájem veškeré pozornosti co přimělo Eveline i Katarine k srdečnému smíchu.

„No tááák neber si to moc k srdci, drahá Elizabeth,“ konejšil jí Federik, zatímco jí Febien držel v objetí a také jí utěšoval: „Kdo se jenom opovážil udělat něco tak nehorázného mé drahé sestřičce! Taková troufalost!“ Elizabeth při těchto slovech cudně a až nevinně sklopila zrak a nechala se obletovat, přičemž ale udělala na Patricii posměvačný dlouhý nos, tak jak tam stála v objetí s bratrem, hned nato se ale začala dobrosrdečně smát.

„Myslím, že jsem také prohrála! A kde je útěcha mých kavalírů!“ zvolala rozpačitá Patricie a hodila kord na zem co přimělo k hlasitému smíchu všechny co byli v sále. Tohle nastrojené divadlo je náramně pobavilo. Smích nestačil utichnout a do šermířského sálu vstoupily ladnými kroky dvě postavy japonských ninjů, které na sebe strhly veškerou pozornost. Černý šat jim zahaloval celé tělo s výjimkou očí, kterými si prohlížely své obdivovatele a místnost do které se dostaly, jakoby chtěly zjistit, kde najít únikové cesty pokud je budou potřebovat. Šermování ustoupilo stranou a všichni po chvilce sledovali se zatajeným dechem jejich umění ve kterém předváděly výskoky, útoky mečů, které vytáhly z pouzdra upevněném na svých zádech. Bylo slyšet řinčení zbraní, které místy při střetu i zajiskřily. Bojovníci předváděly roznožky nohou, přemety ve vzduchu a rychlé kutálení po zemi, když se chtěly přemístit na jiné místo aby se uchránili před zásahem. Udělal to šikovně i s meči, které si

přitiskly na svou hrud' a chránily je předloktím na kterém se přetáčely po vlastní ose tak aby se neporežaly, když se musely párkrát překulit po zemi a uniknout zásahům. Po skončení bojové ukázky sklidili velké ovace a obdiv všech přítomných, kteří nevycházeli z úžasu. „Když jsem je tak sledovala, tak vlastně mohu být ráda, že Hedvika po mně chtěla jenom šermování, že?“ hlesla Eveline a Katarine při těch slovech propukla v smích. Obě spontánně zatleskali dívkám co jim předvedly mistrovské kousky, které v nich zanechaly spoustu dojmů.

„Tady můžeš vidět, jak se všude ve světě učí lidé tomu co mají rádi, nebo co je pro ně po generace uctívané a zažité.“ Konstatovala Katarine.

„Řekla bych jiný kraj, jiný mrav. Jsem ráda, že jsem zde a že nemusím dělat zvěda pro královskou rodinu.“ Tiše se zasmála Eveline.

„Napozítří by mělo dorazit zbytek hostů a tak bychom měli dohlédnout na pokoje, zda je všechno v pořádku,“ Katarine se naklonila k Eveline, která jenom souhlasně pokývala hlavou, přičemž pořád zírala k hloučku mladých lidí co se spolu na parketu prostranné šermírny bavily. Federik s Febienem obdivovali mistrovské meče a dívky pohodlný oděv.

„Zítřka bychom si také určitě neměli nechat ujít příležitost a podívat se jak to dívkám sluší v jejich svatebních šatech, které si budou naposledy zkoušet, co ty na to?“ zeptala se Eveline.

„To rozhodně uděláme,“ ujistila jí její kamarádka, „ale zrovna teď si přeji, aby už byla večere, protože mi hrozně vyhládlo a to jsem nemusela dělat ani ty přemety vzduchem, které dělali zde naši hosté!“ obě odcházely z šermířského sálu a za sebou zanechávali mladou bujarou společnost, která neutichala ve svém nadšeném povídání.

U večere už byli všichni přítomní a tak se čekalo jenom na hraběte, který jako obvykle zahajoval uvítací řeč s pár zdvořilostními frázemi, se kterými se chtěl ujistit, že každý měl vydařený den a popřál jim dobrou chuť. Teď se tomu tak nedělo, protože hrabě byl ponořen do nějakého čtení, které měl opřené o hranu stolu a proto se sešlá společnost začala decentně bavit v tichém tonu vzájemně se sebou a vyčkávaly na pravidelný stereotyp proslovu a poté na pokyn, kdy vyzve pán domu služebnictvo, aby nosilo na stůl. Po chvilce bylo vidět Melanii jak vyzvídá očima po Katarine, zda neví co se děje. Ta ji pokrčením ramen a záporným kroucením hlavy odpověděla, že nemá nejmenšího tušení. Když se Katarine podívala na hosty sedící u stolu, každý krčil ramenami a kroutil hlavou, že ani oni nevědí. Najednou se otevřely dveře do jídelny a oči všech spočinuly na vysmátém obličej, který se v nich objevil.

„Hedviko!“ zvolala Melanie , která již od sebe odtahovala židli, aby se k ní rozběhla a náležitě jí uvítala. Zazněl potlesk a z některých míst i klepání lžic o stůl. Poté k milé návštěvě přišla Eveline s Martinem a vroucně ji objaly. Služebnictvo pro ní hned udělalo místo u stolu vedle Melanie a tak se mohlo začít.

„Když jsem dostal dopis od Hedviky,“ začal hrabě pohodlně opřený do židle „nevěděl jsem zda to myslí vážně a nebo si ze mne opět utahuje, ale jejímu přání, abych s večerí posečkal jsem akceptoval, protože jsem pochopil, že se bude muset po cestě převlíknout, pokud tedy dorazila o čemž jsem ale nevěděl. Tak a zde jí máme v celé své kráse!“ podíval se na ní a ona se všem dokola ukláněla a rozdávala úsměvy. Hrabě se naklonil ke stolu, aby si pravou rukou podal číši vína a udělal přípitek. Druhou tou levou se chytil o roh stolu, aby se postavil. Jak se zvedal, ještě předkloněný se podíval na svou umazanou ruku od sladkého čokoládového krému, kterým byl zespodu natřen pravý roh jeho stolu, opět dosednul do židle a zakřičel, „Hedviko!“ Oči pana Radefela, hraběte Balareta a všech ostatních, kteří nevěděli jak se spolu dokážou tihle dva sourozenci mezi sebou bavit se zabodnuli nejdříve na hraběte a pak na poklidnou Hedviku, která nejdříve nadzvedla své unavené oči od svého jídla, poté svou číši s vínem a letmým úsměvem se podívala na svého bratra a povstala: „Já vím,milý bratře, že ti to hodně dlouho chybělo! A neříkej mi že ne!“ Po těchto slovech se hrabě začal smát a svým smíchem nakazil i další kteří se k němu přidali a s chutí se pak pustili do večere. Takhle dokonale nachytat hraběte mohla jenom jeho sestra Hedvika, která snad víc než jeho žena Melanie znala jeho zlozvyky, co rád dělal a čemu se zápaem oddával.

„Zarmoutilo nás to, když nám Eveline sdělila, že nepřijedeš!“ prohodila k ní Melanie, která si v duchu řekla, že Hedviku musí pořádně vyzpovídat a přidala si kousek masa, který si nabízela služebná.

„Ale drahá švagrová, vždyť ty mně přeci znáš! Musela jsem svůj příchod trochu okořenit.“ Pronesla a zamrkala na ní.

„No já bych řekla, že si ho spíš osladila!“ trochu se zahihňala a podívala se na svého chotě, který se bavil s hrabětem Balaretem.

„Hned po svatbě budu muset ale odejít, prosím neříkej to nikomu, abys tím nepokazila tuhle sváteční atmosféru.“ Melanie nic neříkala jenom se na ní dívala a čekala co jí řekne na vysvětlenou. „Má se vrátit Adrien a nechci aby tam byl sám pouze se služebnictvem. Chci aby zde zůstala Eveline s Martinem nějakých pár týdnů, protože jak víš s Katarine se neviděli celou věčnost a pak mám ještě nějaký plán....“

„Ale proč Adrien neodložil na chvílku svou práci a také nepřijel?“ vyzvídala Melanie a naklonila se blíž k Hedvice, aby jí slyšela, protože kolem stolu začalo být značně rušno.

„No jak jsi si nepochybně všimla tvé děti Christopher – Febien a Elizabeth jsou již dospělé a u Adriena tomu není jinak. Do přístavu tam kde staví své lodě občas přicházela dívka jménem Genewill Le Genwiere a ta mu nepochybně uloupila srdce.“

„Ach jak romantické, takže zamilovanost se nevyhnula ani tomuto mladému muži!“ nadchnula se Melanie, kterou příchod svých blízkých do rodinného sídla úplně vyléčil.

„No jak se to řekne! Musím však uznat, že moje sluníčko Adrien je opravdu pohledný mladý šlechtic. On to ale zatím neví, že je také Wellnsburg“ Hedvika se trochu zahihňala ale rychle nahodila vážnou obličej.,“ Ale Melánie, ty přeci víš, že zde nerozkvétala živná půda pro romantiku, když se zde pohledný Martrek zamiloval do tvé dcery! Tvůj muž a můj morous bratr tou dobou dělal všechno jen aby zhatil jejich plány. Jak to bylo dětinské a hloupé na to přišel sám po dlouhých letech. Takových lidí s ješitnou a majetnickou povahou jak tenkrát přemýšlel i on je pořád hodně.“

„To máš pravdu, ale ty jsi přeci vždycky věděla jak pomoci Hedviko. Copak se pro Adriena nedá něco udělat?“

„Na tom pořád pracuji a doufám, že s Boží pomocí to zvládnou!“ poznamenala Hedvika a podívala se do strany odkud uslyšela volat své jméno. Melanie se k ní opět naklonila, aby jí pomohla zorientovat se.

„To je moje vnučka Elizabeth co tě volá a vedle ní s tou dlouhou blondátou hřívou sedí její kamarádka Patricie. To jsou ty dívenky co se budou vdávat. Elizabeth má z druhé strany Federika to je její nastávající a také vnuk hraběte Balareta se kterým zrovna mluví tvůj bratr, nebo když chceš říkejme mu můj choť. Melánie si zapamatovala Hedvičiny slova, které pronesla pěkných pár let dozadu na jejich sněžném dobrodružství. „Z druhé strany vedle Patricie sedí můj vnuk Christopher-Febien, Martrekův a Katarinin syn a Elizabethino dvojče, který je zamilován do té plavovlasé nádhery a který jak víš byl po dlouhá léta veden jako syn Henriety Balaretové Defoárové, která ho vlastně po porodu odcizila.“

Hraběnka nastřežila ucho do strany, aby slyšela všechno co jí Melanie povídala a nic jí z toho neušlo.

„Teto Hedviko zítra si vás zabíráme na celý den a proto se již nikomu neslibujte,“ volala k ní přes stůl Elizabeth a prstem ukázala na sebe a na Patricii. Nazpět dostala od Hedviky pokývání hlavou, což bylo jejím příslibem a navíc políbení, které jí hraběnka poslala

nonšalantně vzduchem, když políbila konečky svých prstů a odfoukla k ní polibek. Poté hned přesunula svou pozornost ke své švagrové.

„A co se stalo s tím naklepaným třasořítkou, tím hrabětem Theodorem Walesym z Enswersu? Určitě o něm budeš něco vědět Melanie“

„Ach ten! Ten si nakonec vzal naší guvernanku Kornélii, ale asi to bylo opět jenom z vypočítavosti, protože potřeboval někoho, kdo by se o něj zadarmo staral, vždyť si ho znala! Co vím z doslechu od té dívenky co sem přiváží čokoládu dvakrát v týdnu, tak ta říkala, že s ní její muž, hrabě Theodor jedná jako s onucí, tedy kusem hadru na podlahu! Ehm, Ehm.“ Decentně si odkašlala.

„Ach to mi je opravdu hodně líto,“ kroutila nevěřičně hlavou do stran Hedvika a vzala si desertní lžičku aby ochutnala zákusek na kterém si Melanie již pochutnávala.

„Mělas na mysli tu dívenku s čokoládou, kterou jsme prvně potkaly s Katarine v přístavu?“

„Ano přesně tu! Vyrostla z ní pohledná dívka, která pomáhá své matce s živností a občas zajde i do Enswersu tak vidí co se tam děje.

„Ah, vzpomněla si čokoládu, tak tu bych si opravdu s chutí dala a možná hned dva šálky,“ povzdechla si Hedvika.

„No tak budeš muset chvíli vydržet, protože se bude servírovat ve společenské místnosti, kde budeme poslouchat hudbu.“ Hedvika jenom nadzvedla obočí, pokývala ze strany na stranu, čímž chtěla říct, že to vypadá slibně!

Po chvíli si už každý mohl pochutnávat na tom na co měl chuť. Dámy na čokoládě a sladkém likéru, pánové na víně a nebo na něčem ostřejším. Uprostřed společenské místnosti byly sestaveny dva klavíry, čelem proti sobě, kde na jedné straně seděly Elizabeth s Patricií a jejich protějškem byl Christopher – Febien s Federikem. Kolem zdí společenské místnosti bylo spoustu pohodlného sezení se stolky a polstrovanými sedačkami, takže každý si mohl vybrat to co mu vyhovovalo. První začínaly hrát na klavír dívky a když skončily hned se na ně napojili ze svou skladbou mladí pánové. Po jejich ukončení se opět ujaly slova dívky a když dohrály čekaly až pánové začnou. Nic se však nedělo a ony nevěděly proč nehrají a ani to co tam dělají. Elizabeth se podívala na Patricií a obě pokrčily ramenami, pote se Elizabeth chopila poznámkového sešitu ze kterého vytrhla list. Zmačkala ho do papírové koule a přehodila ho na druhou stranu k mužskému osazenstvu, které zřejmě zapomnělo, že má hrát. Hned nato schytaly dívky dvě papírové koule nazpět, které k nim přiletěly před klavíry. Patricie i Elizabeth se chopily iniciativy a koule odhodily zpět a přidávaly k nim další a další,

kteře rychle tvořily z papírových listů. Obecenstvo bylo jejich činem pobaveno a hned jakmile odletěla zatoulaná papírová koule mezi ně začalo je házet nazpět a nebo pohazovat mezi sebou. Teď to už nebyly jenom dívky, které trhaly papír s poznámkových sešitů, ale byli to i Federik s Febienem, kterým to přišlo náramně legrační. Do zápalu hry jak bylo vidět se přidala i princezna se Ettienem a tak se každý snažil chytout kouli, aby s ní nedostal do hlavy.

„Nepřipomíná ti to něco Katarině?“ volala na ní Melanie, když po ní odhodila ukořistěnou kouli.

„Ano! Vzpomínám si velice dobře a také vím, kdo to sněhové dovádění rozpoutal,“ podívala se na Hedviku, zamířila a hodila jí papírovou kouli, kterou zrovna chytila.

„Řekni mi Melanie, proč zde není Federikova matka?“ vyzvídala její švagrová, která rovněž mněla v zásobě hodně otázek, protože se společně neviděli drahnou dobu.

„Federikovou matkou je hraběnka Henrieta. Je to hrozná podivinka a za to co udělala se hrozně stydí. Vše ti řeknu později, protože je to na dlouhé vyprávění. Není tady ani jeho otec Jacob, který se svým podivínstvím vyrovná své choti Henrietě.“ Mávnula nad vším rukou.

„Hedviko, je tady něco co mne poslední dobou nenechává spát a o tom bych chtěla s tebou mluvit, týká se to Katarine a myslím si, že bys mi mohla pomoci. Naklonila se k jejímu uchu, předstrčila před obě dvě péřový vějíř za kterým se schovaly a začala jí do všeho zasvěcovat. Její švagrová vykulila oči, pak nimi zamrkala a souhlasně pokývala hlavou, „Melanie, to budeme muset dozajista zařídít,“ ubezpečila jí Hedvika, „a jsem si naprosto jistá, že k tomu budu potřebovat právě tohle!“ zvedla ruku se svým šálkem čokolády. Melanie nic nechápala a tak jenom pokrčila rameny.

Voňavé letní ráno probouzelo všechny ptačím zpěvem a čistá obloha byla příslibem pěkného dne, který právě začínal. Fahiram měla ve svém pokoji plné ruce práce se svým synem, který byl mrzutý a tak zkoumala příčinu co to mohlo způsobit. Udělila chůvě Zhenery několik instrukcí aby mu nedovolovala jíst všechno na co dosáhne u malých stolečků a také aby své jídlo a dobroty držela od něj stranou. Nařídila jí vzít ho ven, tak jak byl zvyklý i doma a vyjít s ním do zahrad. Dveře bez zaklepání otevřel Ettien ustrojený do hnědého jezdeckého kostýmu, usmál se na svou choť a stál u dveří.

„Neříkej mi, že se čeká už jenom na mě!“ vyděšeně se zeptala Fahiram a rychle se podívala na sebe, přičemž zjistila, že není ustrojená.

„A nechceš jít bez mne?“ zeptala se ho a mohla vidět jak kroutí záporně hlavou což nepochybně polichotilo princezně, protože si uvědomila, že mu není lhostejná. Nebyla sice ustrojená jít ven, zato vypadala jako vždycky velice pěkně. Obdařila Ettiena pěkným úsměvem a zamrkala očima, aby mu ukázala, že je v sedmém nebi a utíkala do druhé komnaty, aby ho nenechala dlouho čekat.

„Běž napřed já vás hned doženu!“ ještě mu stihla říct s hlavou mezi dveřmi, které ihned dovřela a po chvíli z nich kráčela šarmantně ustrojená do Wellnsburgského jezdeckého kostýmku se všemi erby tak jak k němu náležely. Vážila si toho, že si ho mohla zapůjčit, protože se v něm cítila lépe než ve svých hedvábných šatech. Vyšla ven a uviděla, že mladá chasa seděla na koních a vesele se bavila vyprávěním. Jak bylo patrné opravdu se čekalo jenom na ní, protože i její kamarádka Rezherad byla připravená vyrazit a usmívala se na ní. „Ach moc se omlouvám, ale dítě znáte to!“ poznamenala a dostala od všech sborovou odpověď, „to my neznáme!“ Fahiram pokrčila rameny a nechala Ettiena, aby jí pomohl dostat se do sedla.

„Užijte si dnešního poklidného rána, protože počínaje odpoledním začne pěkný kolotoč!“ poznamenala Elizabeth aniž by věděla, že se vůbec nemýlí.

„Tak kam vyrazíme?“ zeptal se Febien a podíval se na Fahiram. „Říkala jsi, že chceš zkontrolovat loď a vzít si odsud věci pro syna, které jsi tam zapomněla. Tak to můžeme udělat!“ navrhoval, přičemž viděl, že se princezna zarazila.

„To můžeme udělat někdy jindy a vzít si na to kočár!“

„Vzít si kočár a do přístavu?“ divila se Elizabeth s Patricií. „Vždyť to zvládneme na koních za necelou půl hodinku a bude to pěkná projížďka.“ Federik s Febienem také příkyvovali.

„To ne, to nemůže být pravda!“ oponovala Fahiram a i Rezherad se Ettienem jí dávali za pravdu. „Dostat se sem na vaše panství nám trvalo skoro půl dne, tedy jsem si jistá víc než čtyři hodiny!“ Že je tomu tak!“ obrátila se na své lidi, kteří jí to odsouhlasili. Mladí Wellnsburgovi včetně Patricie a Federály udělali na sebe udivené pohledy a poté záporně kroutili hlavami.

„Fahiram, ty jsi zakotvila svou loď v přístavu, který je skoro na půl dne vzdálený od hrabství Wellnsburgů?“ podívala se na ní a viděla, že k ní mlčky příkyvuje hlavou. „Myslím, že potřebujeme mluvit s matkou nebo s hrabětem Wellnsburgem, ale než se tomu tak stane půjdeme se podívat a přesvědčit do přístavu!“ odpověděla Elizabeth.

„Může mi někdo vysvětlit co se tak špatného stalo, když moje loď zakotvila v jiném přístavu? Můžeme tam později zajít a zakotvit jí zde!“ ledabyly mávla rukou princezna.

„Obávám se, že všechno bude asi trochu složitější, ale to ti mohou objasnit ti, kteří jsou do věci daleko více zasvěcení a vědí co se kolem děje! Tak už pojd'te, až se vrátíme ještě v čase, kdy teta Hedvika bude pomýšlet na vstávání, protože pak si budeme muset odstat to zkoušení šatů, kde by nikdo z ženského osazenstva neměl chybět, protože jejich povídání nám může vyplnit a zpestřit čas, zatímco mužská část určitě něco podnikne jakmile budou vědět víc co se stalo tvou lodí.“ Jízdu na koních si užívali každý po svém, Federikovi a Ettienovi se chtělo letět s větrem o závod, zatímco Febien šetřil koně a setrval obklopen dámskou společností. Cesta jim rychle uběhla a již kráčeli přes náměstí, aby se dostali k dokům, kde kotvily lodě. Touhle dobou jich tam bylo hodně a každá byla něčím zajímavá a každá voněla dálkami.

„Začínám tomu věřit co jsi řekla, protože moje loď tady opravdu není!“ poznamenala Fahiram, která se zadívala na hlouček mužů co stáli u můstku jedné lodě a doufali, že je někdo zaměstná alespoň na pár hodin, aby si vydělali nějaký peníz na jídlo.

„Kahmere!“ zavolala k ním, protože se jí zdálo, že vidí někoho ze své posádky, která měla setrvat na lodi a starat se o ní v době její nepřítomnosti. Jeden muž se otočil a z udivením zůstal stát, protože princeznu nepoznával v jezdeckém kostýmku až když na něj zavolala podruhé popošel blíž a uklonil se před ní.

„Princezno, nevím zda víte, že...“ odmlčel se a pak se podíval do země, jakoby se styděl za holou pravdu, kterou musí teď říct. Elizabeth ho předběhla a vyzvíдалa, „chtěl si říct, že vaše loď byla v noci vlákaná do falešného přístavu, poté odcizena a posádka z lodě byla vyhozena! To si chtěl říct?“ zeptala se ho a teď všichni čekali jaká bude jeho odpověď. Muž jenom pokýval hlavou.

„Jak si se sem dostal? A Kde jsou ostatní?“ vyzvíдалa. Dovezla nás sem loď toho člověka co ukořistil tu naši.“

„Posádka mé lodě nebude nikdy žebrot! Ettiene prosím postarej se o něj! Sežeň mu v hostinci ubytování a dej mu nějaké peníze. My se teď podíváme po dalších čtyřech. Mám opravdu sto chutí vzít míru na rakev tomu člověku co mi odcizil loď! Pokud vám to nebude vadit ráda bych se podívala blíž k támhle té skupině mužů co skládají bedny,“ lehce bodla koně do slabin a ostatní jí následovali.

„Hej vy tam! Kdepak máte svou loď Fahiram?“ volala k čtveřici mužů jméno lodě, které bylo totožné s jejím tak jak si to její otec přál.

„Princezno!“ přispěchali k ní a jeden z nich se chystal vše vysvětlit, ale ona ho v tom předběhla, „nemusíš mi nic říkat, vím co se stalo! Nikam neodcházejte a zdržujte se

v přístavu, protože rozhodně budu muset něco podniknout. Zde jsou nějaké peníze, aby jste si mohli koupit jídlo a ubytování. Když budete něco potřebovat, pozeptejte se jak se dostat na hrabství Wellnsburgových, kde mne najdete.“

„Princezno, je mi to líto, ale budeme se muset už vrátit, zdrželi jsme se zde víc než jsme plánovali, nicméně to co se stalo s vaší lodí omlouvá vše,“ poznamenala Patricie a obracela koně.

„Myslím, že bychom se neodkladně mněli zastavit u našich rodičů,“ pronesla Elizabet a podívala se na Febiena, „protože není v zájmu ani jednoho z nás co tady jsme, aby princeznu loď prodali a nebo s ní někam odpluli. Pořád mi v hlavě zvoní jedno jméno Theodor Walesy, protože od té doby co jsme zde na hrabství ho rodiče a také prarodiče několikrát vyslovili a netvářili se moc radostně. A proto ani já z toho vůbec nemám dobrý pocit!“ popohnala koně do cvalu a ostatní dívky ji následovaly.

„Copak se stalo? Snad jste pro Bůh nezrušily svatbu? Z vašich očí můžu číst, že se něco stalo!“ vítala je znepokojená Melanie stojící na schodech hrabství, když viděla ženskou část daleko vepředu, která na nic nečekala, seskočila z koní a hnala si to nahoru do panství.

„Šla jsem vás vyhlížet, abych vám sdělila, že se vše přesunulo do modrého salonku, tedy jenom dámská společnost a také, že již všichni dorazili. Tak tak,“ koktala, „řekne mi už někdo co se tady děje!“ Melanie dupla rozmrzele nohou a dožadovala se objasnění na tuto zběsilou jízdu a posléze i toho úprku dovnitř do panství.

„Musím mluvit s dědečkem,“ jako první k ní přiskočila a vřele jí objala Elizabeth, poté Patricie, přidala se i Princezna s Rezherad. Melanie ale pořád nic nechápala a tak čekala, přičemž rozhodila rukama do stran.

„Myslím, že zde máme na krku jeden nechtěný problém a všechno se dozvíš u večere, pokud s tím bude souhlasit také matka a tvůj choť aby se to řeklo i ostatním. Vyříd' prosím do modrého salonku, že jsme již na cestě!“

„No tak dobrá, to mohu vyřídit!“ pohodila hlavou Melanie, která již pár měsíců postrádala svou oddanou společnici Hortensii jež se rozhodla vyhovět rodinné prosbě a odešla pomáhat své churavé sestře. „Alespoň jsem dostala od všech objetí a to bylo moc milé.“ Povzdechla si a pořád stála na schodech a čekala co se dozví od pánů, kteří nebyli vůbec výřeční, jenom zdvořilostně smekly své nazdobené klobouky s pštrosími péry, mírně se uklonili a poté odváděli všechny koně včetně těch co tam zanechaly dámy do stáje. V konírně narazily na hraběho Balareta, který si prohlížel stáj a mluvil s podkoními.

Hrabě Richard setrval tou dobou ve své pracovně zabrán do rozhovoru s Martrekem, Martinem, zřejmě z důvodu, že toho bylo hodně co bylo k vyprávění za celou tu dobu co se s Martinem neviděli. Na stole jim ukazoval vytyčený plán, kam až se chystal rozšířit lom pro těžbu kamene, protože momentálně tohle zboží šlo dobře na odbyt. Martin mohl jenom přihlížet a přednést své návrhy, ale jinak každý o něm věděl, že se bude vracet zpět na Hedvičino panství, které teď už bylo tak trochu i jeho vlastním zato však s Martrekem starý hrabě počítal. Nyní v něm měl syna, kterému důvěřoval svěřit rodinné záležitosti a poradit se s nim ve věcech, kde si nebyl zcela jistý, zda to jeho řešení je tím správným a potřeboval někoho jako byl právě Martrek, který vždy otevřeně řekl svůj názor.

„Myslím si, že je to rozumné, ale já bych rozšířil lom také na pravou stranu, kde byl na mapě vyznačen modrý pruh po celé délce, který představoval vodu,“ pokud k tomu mají padnout i lesy těžba dřeva by se dala snadno přivést do údolí dřevěnými koryty naplněnými vodou, která je může rovnou splavit do řeky a odsud je dostaneme na místa, kde se budou nakládat na lodě,“ navrhnul Martrek. Starý hrabě se ještě chvíli díval na mapu, pokyvoval uznalivě hlavou a podal si do rukou láhev likéru, která stála na podnosu hned na kraji jeho pracovního stolu „tohle je ohromný postřeh synu a zaslouží si, abychom si na jeho zdárný úspěch připili,“ nalil všem do sklenek, přitukli si a podívali se ke dveřím odkud přicházelo klepání. „Vstupte!“ zavolal starý pán a poté viděl, že byl poctěn návštěvou čtyř půvabných dam, kde se opravdu nedalo říct, která z nich byla hezčí. Všechny se zastavily, sundaly si z hlav slušivé klobouky, podívaly se na tu o které věděly, že již ví co bude říkat a čekaly.

„Otče,“ Elizabeth se malinko uklonila a podívala se na Martreka, „dědečku,“ i na toho pohlédla, když ho oslovila, aby ho úklonkem hlavy rovněž pozdravila a to samé opakovala i u strýčka Martina! „Vracíme se z přístavu, kde jsme se mohli přesvědčit, že loď princezny Fahiram tam opravdu nekotví.“ Pánové se chvíli se na ní dívali, aby se zorientovali a zapřemýšleli, proč asi není loď na svém místě.

„Tak jí třeba posádka vzala na krátkou plavbu, aby jí udržovala v kondici, na tom není nic špatného, naopak vidím v tom určitou starostlivost!“ skočil jim do řeči starý pán, protože věděl, že dámy rády všechno zveličují a budou se rozčilovat ještě týden nad tím, že se jim nepodařilo třeba koupit to samé hedvábí na šaty, které si ještě včera koupila jejich sokyně a všechny vrabci na střeše o tom štěbetali.

„Dědečku, tohle je něco jiného, prosím vyslechni mě!“

„Ráno, když jsme se chystali na vyjížďku, navrhla jsem Fahiram, že se můžeme zajít podívat do přístavu na její loď, ale ona řekla, že onen přístav, kde v noci zakotvila je několik hodin vzdálený od našeho sídla a že tam nechce jet na koních, ale vezme si na to kočár, aby se neunavila. Elizabeth odvyprávěla vše co v přístavu viděli a poté se podívala na dívky, které jí všechno potvrdily.

„Zatraceně to bude ten úlisný hrabě Theodor Walesy z Enswersu!“ Zvolal Martrek a hrabě se na něj udiveně podíval. „To, že se na jeho území odchytávají lodě a lákají se na falešné majáky jsem věděl už tehdy, přeci jsem nespočetně krát hnál koně do lomu, kde jsem občas na své cestě mohl vidět podivné muže, kteří se ukradeným zbožím zabývali a nikterak se neštítali použít těch nejhrubších výrazů, které byly výsadou nejhorších hrdlořezů a zabijáků. „Ano máš pravdu,“ pokýval hrabě hlavou, „ještě dnes se tam musí vyslat posel, aby vyřídil tomu darebákovi, že zadržuje neprávem loď, která patří jednomu z našich vzácných hostů a hned v příštích dnech se tam budeme muset vydat!“ dodal. Hlavy všech spočinuli na dveřích, které se bez zaklepání rozlétly dokořán.

„Tak mi Melanie řekla, že zřejmě lepší zábava bude zde v tvoji pracovně milý bratře. Nevím jakým kouzlem jsi si přitáhl k sobě veškerou půvabnou společnost, ale myslím si, že je čas, aby jsi se s námi podělil!“ Hedvika rozdávala do všech stran úsměvy a poté se podívala na svého bratra v domnění, že ji vše vysvětlí.

„Hedviko, slibuji, že do všeho budeš zasvěcená, ale teď odveď dívky do modrého pokoje, nechte si tam poslat něco dobrého a až do večere mě prosím omluvte, protože musíme něco neodkladně zařídit! Martin vám pomůže z doprovodem pokud budete po cestě něco potřebovat.

„Tak v to také doufám, protože tě mohu ujistit, že lustry jsem ještě nezapomněla sestřelovat!“ Nonšalantně pohodila hlavou, mávla rukou na dívky a Martina, aby jim ukázala, že jí mají následovat a zmizela ve dveřích s velkým úsměvem.

„Martreku zajdi za sluhou Lotarem ten ví kde se nachází hrabství Theodora Walesyho a se vším ho seznam tak, jako bych to byl já. Zařid', aby tam odjel co nejdříve a k tomu ať si vybere nejlepšího koně. Ať nám Walesy řekne co má za lubem. Rozuměl jsi všemu?“ zeptal se ho hrabě, když už byl jeho zed' na odchodu ke dveřím.

„Ano otče, rozuměl jsem!“ pokýval hlavou a tiše za sebou zavřel dveře. Tyto slova přiměla starého pána, aby se posadil do židle, protože najednou ucítil u srdce bodání a hrud' mu sevřelo něco divného. Zatlačil si prsty u kořene nosu a otřel slzu, která se mu vydrala z očí. „Jak jsem jenom mohl! Jak jsem jenom mohl být tak slepý, že jsem to neviděl, vždyť on je